भूतौ शक्तं ओजो बलं यस्य सः 'अभिभूत्योजाः', तादृशः 'यः' 'इन्द्रः' अस्ति। 'तमु' तमेवेन्द्रं, हे वागिन्द्रिय 'स्तुहि'। अयम् इन्द्रः,'पुरुहूतः' बहुभिर्यजमानैराहूतः, 'अवातः' वायुरहितः, निश्चल इत्यर्थः। तादृशः 'वन्वन्' अभिमतप्रदानं कुर्व्वन्, वर्त्तते। 'आषाढं' अन्यैरभिभवितुमशक्यं, 'उग्रं' तीव्रं, 'सहमानं' शत्रूनभिभवन्तं, 'चर्षणीनां' 'वृषभं' मनुष्याणां कामाभिवर्षणहेतुं। 'आभिः' गीर्भिः वेदोक्ताभिस्तुतिभिः, 'वर्ध' हे वागिन्द्रिय वर्धस्व॥

अथ हविषः पुरोनुवाक्यामाह। "स्थूरस्य रायो बृहतो य ईशे। तमु ष्टवाम विदथेष्विन्द्रं। यो वायुना जयति गोमतीषु। प्र धृष्णुया नयति वस्यो अच्छ" इति। वृषभः श्रेष्ठः 'यः' इन्द्रः, 'स्थूरस्य' स्थूलस्य बहुलस्येत्यर्थः। 'बृहतः' महतः, अनर्घ्यस्येत्यर्थः। तादृशस्य 'रायः' धनस्य, 'ईशे' स्वामी भवति, 'तमु' तमेव, 'इन्द्रं', 'विदथेषु' यज्ञेषु, 'स्तवाम' नानाविधैस्तोत्रैस्तुतिं करवाम, 'यः' इन्द्रः, 'वायुना', सहितः 'गोमतीषु' गोमहिषादियुक्तासु परसेनासु, 'जयति' जयं प्राप्नोति। 'धृष्णुया' स्वकीयेन धृष्णुत्वेन प्रागल्भ्येन 'वस्यः' वसीयसो धनवत्तमान् पुत्रादीन्, 'प्रअच्छ' अस्मदाभिमुख्येन प्रकर्षेण नयति॥

अथ हविषो याज्यामाह। "आ ते शुष्मो वृषभ एतु पश्चात्। ओत्तरा दधरागा पुरस्तात्। आ विश्वतो अभिसमेत्वर्वाङ्। इन्द्र द्युम्नꣳ सुवर्वद्धे ह्यस्मे" [८] इति। हे 'इन्द्र' 'वृषभ